

Anna Renström

Kramfors Konsthall, t.o.m. 10 april

"Ryggtavla" är ett roligt ord som man kan göra en tavla av. Det har Anna Renström bokstavligen gjort på Kramfors Konsthall. Det är en stor målning och den hänger frontalt som en mur mitt i rummet. Men det visar sig att bakom muren kommer ryggtavlan att avlägsna sig. Det är en yngling i skinnjacka ute i ett ingenmansland, eller vilken väg eller gata som helst. Miljön är ett neutrum och har ingen betydelse, allt läggs på gestalten som framställs som både subjekt och objekt. Målningssviten är avstyckad i fyra målningar som hänger i djupled i rummet, likt fyra utzoomningar från den stora inledande ryggtavlan. Ju längre in i rummet man kommer desto längre bort avlägsnar sig gestalten. Logiken säger måhända att det borde vara tvärtom. Men konsten är sällan logisk. Och här handlar det nog inte om förflyttning i vanlig bemärkelse.

I och med att Renström bryter ned det figurativa ögonblicket i olika perspektivförskjutningar reducerar hon berättandet till förmån för det abstrakta, det rumsligt asketiska. Utställningen, som även omfattar målningen "Dubbeflicka" och en mindre svit med "Springande flicka", är mera uppbyggd som en installation eller scenografi än en vanlig hängning av målningar. Flickmålningarna handlar till synes om barndomens och oskuldskraftens sköra tillstånd. Det sammanhållande är känslan av fryst tid, att figurerna är hopplöst fångade i det tillfälliga (och avlägsnande) ögonblicket. Den möjliga befrielsen kan bara frambringas genom krackelering av motivet, som i "Dubbeflicka", eller förskjutningar av fokus, prövande av andra bildplan, som i de övriga målningarna.

Så blir utställningen till en formulering av basic facts: kroppar som rör sig, ja genomtränger verkliga rum, men jag kan bara registrera ögonblicksbilder, betrakta tillfälliga och avstannade processer. Jag vet ingenting om figurernas hemvister eller eventuella önskningar, och - märk väl - de vill inte heller tvinga sig på mig. De upplöser och fragmentariserar sig, intar olika roller. Det är en formellt knapp utställning som Anna Renström presenterar, och ledtrådarna måste jag kanske söka djupt i mig själv. Varför vänder figuren mig ryggen redan i början? Är detta ett alltför privat område?

Jan K Persson

Nättidningen Volym nr 1 mars-juni-02